

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן עת.

עין משפט
גר מצוה

סו א ב מיי פ"ו מהל'
שבוטות הל' א ופ"ד
מהל' גדרים הל' ה סמג
לאזין רמז טו"ש"ע י"ד
סימן רכח סעיף א:
סז ג מיי פ"ג מהל'
גדרים הל' ה ופ"ד
מהל' תרומות הלכה יז
סמג לאזין רמז טו"ש"ע י"ד
סימן רג סעי' ג:
סח ד מיי פ"ח מהל'
מעשה הקרבנות
הלכה יח:

תוספות

[illegible]

פירוש הרא"ש

[illegible]

וְכִדְרֵיכֶם בְּמִסְכַּת מוֹר (דף
הניח שאלה דאפילו טעות
בני הדיוטות מנחם להו
נעדרים דאין ג"ש למחצה:
בעל מתיר ס"ל דמופנה
פ"פ שאין זה דרך הכשרו
ר' ישחט על השוחט הוא

המליקה (ב"ב שם). מועדי

ובירושלמי משמע דחכם גמי מלי קאמר אין כאן נדר אין כאן שבועה
דגרס החס"י צעל שאמר בלשון חכם והחכם שאמר בלשון צעל לא
אמר כלום אלא זה אומר כהלכתו וזה אומר כהלכתו הבעל אומר
מופד ליד והזקן אומר אין כאן נדר אין כאן שבועה ולפי זה משמע

ואינן בעל מתיר תניא
מפר ואין חכם מפר
אין מתיר מפר חכם
ת"ל זה הדבר בעל
נאמר כאן זה הדבר
ר בשחוטאי חוץ מה
גניו וכל ישראל אף
וכל ישראל ומה כאן

נגדירים דראשי המטות כתיב זה
 אף להלן בשחטי חוץ ראשי המטות.
 ומפרש לקמן למאי הלכתא: אמר
 רב אחא בר יעקב להכשיר שלשה
 הדיוטות. האי הדיוטות דאמר' לא
 כולהו הדיוטות כשרין אלא הנהו דני
 מסכרי להו מיהא סכרי וכדכתיבנא
 בפרק ארבעה נדרים (ע"ל פ"ד ד"ה
 והסר). והיינו דגרסינן בירושלמי
 שלשה שהן יודעין לפתוח מתירין
 חזקן. וגרסא צעיי דנאי דלא שוו נדרים
 לשחטי חוץ דהא בשחטי חוץ כולהו
 שוו ולא מוקמא גזרה שיה לא קשיא
 מידי דממילא משמע האי כדנייה והאי
 כדנייה הדיוטות דגרעי כולי האי
 דלפניהו כי מסכרי להו לא סכרי קצי
 דבהתא"ל ויננה ופשיטא דלא חזו להחמיר
 נדרים דכיון דלא סכרי כלל אפי' כשהן
 מתירין אינן יודעין מה מתירין: והא
 ראשי המטות כתיב. ומשמע אבל
 הדיוטות לא: ציחיד מופה. דכיון
 דגז"ש מרבי הדיוטות וראשי המטות
 ממעט להו על כרחך אינן להו לקיומי
 תרייהו ראשי המטות ציחיד הדיוטות
 כשלה. וכי תימא תתלא מנא ק"י כיון
 דמפקת ליה מחד אוקמיהא אתתלא כעין
 ז"ד: לומר שיש שאלה בהקדש. שם

הקדשם בהמה ושחטה בחוץ ואח"כ
דמי דחכם עוקר הגדר מעיקרו: לנים שמאי דאמרי אין שאלה בכקדש.
אין שאלה בהקדש דשאלה לא מהני אלא משום דהוה ליה כגדר טעות:
מגדרים הוו להו שחוטין חוץ כאילו כתיב דהו נמי ראשי המטות:
וכי תימא ולב"ה דמוקמי לה לג"ש מנא להו הא איזא למימר דמיניה
וחוטי חוץ מופנה הוה ליה מופנה מזד אחד ולמדין: וזו דבר דשחוט
דשפאק להו מדכתיב אשר ישחטו וכלאיתא בתורת כהנים: (לכשי ר' א
ולא נאמרה שבת בראשי עמון. קט"ד ע"פ פרשת המועדות: ולא
עמון. דבסדר אמור אל הכהנים כתיבא שבת ומועדות דבר הכי
המועדות דבסדר פנחס כתיב כולו מועדות ודבר הכי בראש
ב"ה. דכתיב אשר תקראו אותם קרי ביה אתם שרייבין ב"ה לקדש
קידוש ב"ה. שאין ב"ה לרייבין לקדש אחד בשבת כדי לעשות שביעי
שבת בראשית לא נאמרה עמון לאותו ענין של קידוש ושיעי דקאמר
המועדות אבל פרשת נדרים לא נאמרה עמון לאותו ענין דמדכתיב
ואין ב"ה שקול ומוסיפין עוד אחד הרי ג' וכיון דשבת וגדרים סמיכי
למיילתיה שבת לקידוש ב"ה דלאיה קבעה אנפשה וגדרים לומר דלא
המטות כתיב. אלמא הדיוטות אין כשרין להפרת נדרים: צידד
ק"י וממעוטא דאלה ילפינן דהיכא דהוה הדיוטות מתכשרי בשלשה.
ומשמע

לא. אמר שור שחור שלא מביאו ראשון יאה קדוש ויאה לבן ג"ש אומר הקדש הילכן לא ודאי הוי הקדש וכ"ש בטעות שעל ידי חטאה יאה לחלוץ: ב"ש לית להו גוריה שורה. ול דלא הוי חרבי ויאה לתייף דברים משמורין להבשיר היעוועות הוי וליפי מיה שמועי חזון לומר דף דרבא מביא ואין לבן. ומביאה לעלל לאתי ליה ג"ש וגם סמך חזון מביא מזה אלה הן לשמועי חזון: על השינויה הוא חייב. שםטט ע"ש קדשים בחזון חייב בפנים ואם מלקין בחזון פטור. ומאן דדרשינן גוריה שור ושפקא ליה על דלדרשינן בחזות הכנים חייב ואולי חייב על המליצה.

ד. שטא אהר מופר לך לא אהר כלום, דהיי משמע זה הדבר זה הדבור, כמו שכתבו צפח בחוק חייב ישיעה. דאפילו השומע עוף קדוש בחזק, כדנפקא לן בחזרת הכהנים וכו' וזה היה לנ"ש נפקא לכו מהיכא דנפקא לן בת"כ מ"ל אדר שעת, על השמיטה חייב ואין חייב עופות לקמי' (ע"ס) מופר

זה הדבר אשר אזהר. דברים ככתבן דאין צעל ממיר דכתיב אס
הדבר יפר אותם אישה: "זל הדבר. ואי אפשר לשנות דבר וחס
ממיר דכתיב אלה ראשי המעות וכתיב לא יחל דברו אצל ראשי
המעות מוחלין לו ומסיים הכרימא נאמר כאן כו' ונאמר שמוצי
חוץ מה להלן דבר אל אהרן ואל בני
ואל כל בני ישראל דכולהו מיחזי
מאוס שמוצי חוץ: אף דפרשם נדריס
גור'. ולקמן מפרש למאי הלכתא:
להכשיר ג' הדיוטות. בהפרת נדריס

שמותיו אינו דין שם
מפר ואין חכם מפר
ונאמר להלן¹ זה ההבדל
בשחוטיו חוץ אהרן
פרשת נדרים אהרן ובן
ראשי המטות אף
בפרשת נדרים למאי
בר יעקב² להכשיר
ראשי המטות כתיב
ואיתימא ר' יוחנן
המטות בשחוטיו חוץ
ששת לומר³ שיש
דאמר אין שאלה
דכתיב בשחוטיו חוץ
לית להו גזירה שוה וזו
למאי כתיב לומר חכבב
בעל מפר ואין חכם
חוץ למאי כתיב לומר
ואין חייב על המליקה
ג' הדיוטות מגלן נפק
נתן דכתיב³ וידבר
אל בני ישראל והיה
אומר מועדי נאמר
לרבי

ולא נאמר פרשת נדרים עמהן ^{סרב} אפי' בר נתן קשיא
לנהרדעא לקמיה דרב ששת ולא אשכחיה אתא אבתת
ה' נאמרו ולא נאמרה שבת בראשית עמהן והא כתיב
ה' נאמרו ולא נאמרה פרשת נדרים עמהן והא מסייגא

גשאל עליה פטור דכיון שיש שאלה בהקדש כאילו לא הקדישה מעולם
נדרים פרק ז"ט (מזר דף ל:) דהקדש טעות הקדש וכיון שכן ודאי לז"ש
רשאי המטות דכתיב בשחטיו חוץ למאי הלכתא. דכיון דילפינן מגזירה ש
זה הדבר. לז"ש דלא מוקמי לה לגז"ש: לומר חכם מסיר ואין צעל מסיר ו
גמיי ילפי' לה דנהי דזה הדבר נדרים לאו מופנה הוא כיון דזה הדבר
הוא חוץ למע. לי. לז"ש דלית להו מגזירה שזה: לומר על פסחיתו הוא חייב. ו
ההא לז"ש ילפינן להו מגזירה שזה דשחטיו חוץ
גאמרה פרשת נדרים. עמהם עם המועדות: והא כתיב שצם בראשי
בחדא פרשתא: והא מסיטרא כתיבא. פרשת נדרים כתיבא בצהא פה
המטות פרשת נדרים. סטרא תרגום של קצ"ה: * מועדי' ה' ירייני קיד
רשאי חדשים כדי לעשות המועדות בזמן: שצם בראשי אינא ירייני
לו שצם והיינו דקמני מועדי' ה' נאמרו לענין קדושת ז"ד וכדפרישנא
בזן עזאי מועדי' ה' נאמרו לענין שצריך מומחין לקדש את החדש מפני
לאשר תקראו אותם ולמשה אלה קאמר משמע דבעי תרי מומחין כות
למועדות וכתיב במועדות אלה למעשות משמע דמועדות הו' כל חד
עניי' זהו מומחין דאפילו בהדיעות סגיא: והא פירשנא נדרים כות
מומחה. להכי כתיב ראשי המטות לאשמועינן דהיכא דהוי מומחה ביה

קדוש במוֹלָה שְׁמַי, כְּגוֹן מְרוֹמוֹת וּמַעְשָׂרוֹת, דְּאֵי צִי מִתְשַׁל עֲלֵיהּ וּחוֹרֵין לְטַיֵּלן דְּאִמְרִין (שסג). לְבִישׁ דְּאִמְרַן אִין שְׂאֵלָה בְּהִקְדָּשׁ. אִין שְׂאֵלָה בְּשׂוֹם הַקֹּדֶשׁ בְּעוֹלָם, דְּלִפְטֵיהּ כְּשִׁמְלָה אִין יוֹל לְהַחֲרִי, דְּלִפְטֵי דְּעוֹקֵר אֵין הִנֵּד מַעֲקִיר וּשְׂוָסוֹ נִדָּר לֵב עֲשׂוֹת. אִפְלִי הִי גִבִּי אִפְלִי כְּשִׁנְעָשָׂה הִקְדָּשׁ בְּעֲשׂוֹת הִרְדּוֹת לְמַקְדָּשׁ שְׂמֵי הִי הַקֹּדֶשׁ גְּמוּרָה, כִּ"שׁ הִי דְּהוֹקֶשׁ הִקְדָּשׁ שְׂמֵאלָה לְ הַכֹּסֶם (שסד). הַכֹּסֶם מְחִירֵי בְּלָשׁוֹן מִזֵּר כֵּן מוֹמֵר כֵּן מוֹמֵר כֵּן דְּכַמֵּי אֵל אֲחֵרִים מוֹחֵלִין לוֹ, וְלִשׁוֹן מִתְשַׁל עַל לִרְכֵּנָהּ אֵין יִחַל, וְשִׁעֲסָ עַל לִרְכֵּנָהּ, דְּאֵי חֵי וְנָטַע בְּלָא טַעֲמָה, אֵלָּה עִ"י שְׂתוּלָה לִי מְחִירָה וְעוֹקֵר אֵת הִנֵּד מַעֲקִיר, בְּלִכָּן לֹא שִׁיךְ מִכָּרָה, שְׂהִיחַ לוֹ אִסּוּר עִ"י הוֹרָאָה וְעוֹשֶׂה מְגוּרָה, אֵלָּכּ בְּנִי מִיכָּר לִשְׂמֵאלָה שִׁיךְ שְׂמֵעַ בְּלָא מִכָּרָה בְּנִי, כִּי דְּכִרַּת הַקֹּדֶשׁ וּמִתְבַּלֵּל בְּלָא טַעֲסָ עַל הַקֹּדֶשׁ (שסו). וְאִין הַכֹּסֶם אֵין לוֹ מַסְבָּרָה דְּכַפְרִישִׁתָּ לַעֲלֵי, דְּכַסֵּם שִׁיךְ לִוְמֵר לָשׁוֹן הִיבֵר וּבִצְעֵל לָשׁוֹן הִפְרָה (שסז). עַל שֶׁ עוֹף בְּחֹר, דּוּם מִשְׁמַע כְּעוֹן שְׂמִיפְרָה בְּכַרְסָה חִיבֵי, דְּכַמֵּי כֵּן יִשְׁתַּח וְלֹא יִי מְחִיר, וְלִבֵּיהּ אֵין מִלָּה דְּהִי מְחִיר בְּרִי. מִלָּה

ז"כ קכ: כל הסוגיא,
 [לקמן ע"ב וש"נ],
 [ז"כ קכ: מזר ט.],
 [זכ"ז קכא. חתא
 יוסין, ה] [שי"ן לדף
 ג, ו] [פ"י ה"ח],
 ע"י סנהדרין קב ע"ב
 דש"י שס: זקנים שפלים,
 [ויקרא יז, ט] [אחרי
 שם ה, י] [שמות יג,
 [מלכ] שי"ן לע"ב],
 [ויקרא כג,

ורה אור השלם

- דְּבַר אֶל אֲדֹנָי וְאֵל
יְיָ וְאֵל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מֵרַת אֲלֵיהֶם זֶה הַדְּבַר
שֶׁר צִוָּה יְיָ לֵאמֹר:
וַיִּקְרָא יְיָ בְּ
וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל יִשְׂרָאֵל
מִשּׁוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל
אָמַר זֶה הַדְּבַר אֲשֶׁר
צִוָּה יְיָ:
בְּמִדְבַר ל' ב'
וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת מַעֲדֵי
אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
וַיִּקְרָא כַּגִּמְדָּה

מִזֶּסֶר רַע"י

[illegible]

ההקדש מעולם ופטור
ורת, והוא הדין לכל דבר
יחליה פרק העזר מן הידי
החכם פתח של חרטה
קדש על אפרי ציפי הכי,
א טעות שלא יועיל פתח
יחל דברו, הוא דלא יח
מחכם אינו ממיר ציוס ש
ה לשון הפרה אלא לשון
טעו מגזירת הכתוב כמו
ה לשון הפרה, ולפיכך נ
יון חייב על המליכה.